

Forfatter: Falbe, Christian Frederik

Titel: BREV TIL: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind FRA: Falbe, Christian Frederik (1868-03-31)

Citation: Falbe, Christian Frederik: "BREV TIL: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind FRA: Falbe, Christian Frederik (1868-03-31)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 837. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-001-shoot-L0018250060010458.pdf> (tilgået 20. juni 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Kammerherre Falbe, Gesandt i Wien, til Udenrigsminister Grev Frijs.
Wien, 31. Marts 1868.*

Herr Greve,

Jeg opsøgte idag atter Baron Beust for, efter hans Løfte, at gjøre mig bekendt med den Depeche, han maatte have s. 838 rettet til Grev Wimpffen angaaende det nordslesvigske Spørgsmaal, og hvortil han havde følt sig foranlediget ved mine Meddelelser om Forhandlingernes temmeligt haabløse Standpunkt, uden at nogen directe Opfordring i saa Henseende var stillet fra min Side. For nogle Dage siden havde Hans Excellence i Forbigaaende sagt mig, at han havde talt længe med Grev Stackelberg, og som denne senere meddeelte mig, yttret den Forventning, at den russiske Begjering vilde støtte hans Bestræbelser, for at formaae den preussiske, til at vise os nogen Imødekommen. Baron Beust havde, som tidligere til mig, beklaget, at de danske Befuldmægtigede paa Londoner Conferencen ikke havde villet imødekomme hans Bestræbelser for en Afgjørelse af Striden; for Øieblikket var Østerrig ikke i en Stilling, til at kunne indtage nogen afgjørende Holdning ligeoverfor Preussen, og følte sig ved sine egne Interesser kun lidet tilskyndet dertil. Desuagtet paalaae ham en Pligt, og efter Grev Bismarcks egne Erklæringer ogsaa en Bet, til at tale med i Sagen. Han agtede derfor paa den venskabeligste Maade, at yttre sig om de preussiske Forslag derhen, at der ikke kunde forlanges Indrømmelser fra dansk Side, saalænge Preussen i territorial Henseende vilde tilstaae saa Lidet; der kunde høist være Tale om Garantier, hvis Preussen vilde bekvemme sig, til at drage en meget sydligere Grændse overensstemmende med Befolkningens utvivlsomme Ønske.

Under vor Samtale idag, sagde Bigskantsleren, at han var bleven standset i sit Forsæt, at tilskrive Grev Wimpffen i hiin Betning, ved et Telegram, hvori Gesandten paa Kammerherre Quaades Opfordring bad ham at afstaae derfra, da enhver Indblanding kun kunde virke skadeligt paa Forhandlingernes Gang. Ministeren forstod ikke, hvorledes Khrre Quaade kunde kjende hans Hensigt, men havde dog opsat at gjøre noget Videre, indtil han fik talt med mig, tilføiende: »at han dog ikke saaledes kunde lade sig binde for Munden«. Jeg forklarede ham da, at den officielle Prager s. 839 Tidende af 21de havde indeholdt den Efterretning, »at jeg i min Regjerings Navn havde paakaldt Østerrigs Bistand«. Som han vidste, havde jeg først den 23de meddeelt ham Khrre Quaades Instruxer af 9de dennes. Denne havde imidlertid forespurgt hos mig, om mod Forventning Efterretningen skulde være sand, og jeg havde i mit Svar meddeelt den kongelige Gesandt, hvorledes Hans Excellence proprio motu havde tilkjendegivet sit Forsæt, baade at tale med Baron Werther og at tilskrive Grev Wimpffen om Sagen.

Kantsleren tilskrev Efterretningen i Prager Avisen preussiske Presse-Manoeuvrer, og yttrede gjentagende, at han ikke kunde lade sig binde. Da Deres Excellences Instructioner til mig gaae ud paa, saaledes som jeg gjentagent har urgeret for Baron Beust, at jeg med Taknemmelighed skal modtage den Støtte, som den keiserlige Regjering finder Anledning til, at egen Drift at yde vor Sag, ansaae jeg mig ikke for berettiget til at modsætte mig hans velmeente Forsæt, især da Ministeren tilføiede, at han vilde instruere Grev Wimpffen paa, at sætte sig i Forbindelse med Khrre Quaade, forinden han udtalte sig for Grev Bismarck, og overhovedet at gaae frem med nødvendig Hensynsfuldhed baade til vore Interesser og til den preussiske Premiers Susceptibilitet.

C. Falbe.

Depeche Nr. 8, modtaget 6. April 1868.